

Puhe valamiehistölle

Emma Goldman

1917

(Esitetty oikeudenkäynnissä 9.7.1917 Yhdysvaltain liittovaltio vastaan Emma Goldman ja Alexander Berkman, jossa Goldmania ja Berkmania syytettiin heidän aseistakieltäytymiskampanjastaan.)

VALAMIEHISTÖN JÄSENET:

Kuten on laita myös toisen asiassa vastaajan, Alexander Berkmanin kanssa, tämä on minullekin ensimmäinen kerta, kun koskaan puhuttelen valamiehistöä. Minulla on kerran ollut tilaisuus puhua kolmelle tuomarille.

Pidätystämme seuranneena päivänä liittovaltion sheriffi ja yleisen syyttäjän virasto julkistivat napanneensa aseistakieltäytymiskampanjan ”ison kalan”, ja ettei enää olisi rettelöitsijöitä ja häiriköitä estämässä hallituksen jaloa demokraattista pyrkimystä kutsua nuorisensa Euroopan teurastuskentille. Harmi, että hallituksen uskolliset palvelijat, henkilöityen liittovaltion sheriffiin ja yleiseen syyttäjään, käyttivät niin heikkoa ja haurasta verkkoa suuren saaliinsa pyydystämiseen. Samalla hetkellä, kun kalastajat vetivät raskaan lastinsa rantaan, verkko särkyi, ja koko työ oli hukkaan heitetty.

Sheriffi McCarthyn ja hänen sankarillisen soturilaumansa käyttämät menetelmät olisivat sensaatiomaisuudellaan tyydyttäneet jopa kuuluisat sirkusherrat Barnumin & Baileyn. Yli kymmenen sankaria ryntäämässä kaksi kerrosta portaita ylöspäin valmiina riskeeraamaan elämänsä isänmaan hyväksi vain löytääkseen kaksi vaarallista häirikköä ja rettelöitsijää, Alexander Berkmanin ja Emma Goldmanin, erillisistä toimistoistaan työskentelemässä rauhallisesti työpöytien ääressä, heilutellen ei miekkaa, ei asetta tai pommia vaan ainoastaan kyniään! Vaatipa totisesti suurta rohkeutta napata niin suuret kalat.

Varmastikin kaksi konstaapelia, joilla olisi ollut varusteenaan pidätysmääräys, olisi riittänyt toimittamaan vastaajien Alexander Berkmanin ja Emma Goldmanin pidättämisen. Jopa poliisi tietää, ettei heillä kummallakaan ole tapana juosta karkuun tai piilotella sängyn alla. Tämä komedia-farssi täytyi kuitenkin lavastaa kunnolla, jotta sheriffi ja yleinen syyttäjä saivat ansaittua kuolemattomuutensa. Siitä syystä tämä sensaatiomainen pidätys; ja siitä syystä myös ratsiat *The Blastin*, *Mother Earthin* ja aseistakieltäytyjäliiton toimistoihin.

Virkaintoisuudessaan maan pelastamiseksi rettelöitsijöiltä sheriffi apureineen ei pitänyt edes tarpeellisena esittää kotietsintälupaa. Mitäpä väliä sellaisella paperinpalalla olisikaan, kun on

käynyt kutsu ratsata anarkistien toimistot! Mitäpä merkitystä virkamiehille olisi yksityisomistuksen loukkaamattomuudella tai oikeudella yksityisyyteen, kun he ovat tekemisissä anarkistien kanssa! Kun nyt sotilasvoimamme valmistautuvat taistelua varten, on anarkistien toimisto sopiva harjoittelutanner. Olisivatkohan sheriffi McCarthyn mukana tulleet herrasmiehet uskaltaneet Morganin, Rockefellerin tai kenenkään vastaavan toimistoon ilman etsintälupaa? Meille ei koskaan näytetty kotietsintälupaa, vaikka pyysimme sitä. Siitä huolimatta he muuttivat toimistomme taistelukentäksi niin, että kun he olivat lopettaneet, se näytti aivan valloitetulta Belgialta, ainoana erona se, etteivät valloittajat olleet preussilaisia barbaareja vaan kunnan amerikkalaisia patriootteja, jotka olivat tekemässä New Yorkista turvallisen paikan demokratialle.

Kun näyttämö oli oikein kunnolla lavastettu kolminäytöksistä komediaa varten, ja kun ensimmäinen näytös oli esitetty onnistuneesti kyydittämällä roistot pois mielettömästi kiitävällä automobiililla – jossa rikottiin kaikkia liikennesääntöjä ja välttyttiin hädin tuskin murskaamasta jokaista tiellä olijaa – toinen näytös osoittautui vieläkin hullunkurisemmaksi. Takuuksi vaadittiin 50 000 dollaria, ja kun eräs mies, jonka omaisuus arvioidaan 300 000 dollarin arvoiseksi, olisi asettanut kiinteistön takuun pantiksi, siitä kieltäydyttiin. Tämä sen jälkeen, kun yleinen syyttäjä oli harkinnut ja itse asiassa luvannutkin hyväksyä omaisuuden yhden vastaajan, Alexander Berkmanin, hyväksi, ja näin rikottiin kaikkia oikeuksia, jotka on taattu pahimmillekin rikollisille.

Lopulta seurasi kolmas näytös, jonka hallitus esitti tässä oikeussalissa viime viikolla. Sääli, että syyttäjäosapuolella on niin huono draaman taju – muutoin se olisi hankkinut itselleen parempaa draaman ainesta pitääkseen näytelmää yllä. Kävikin niin, että kolmannelta näytöksestä tuli kertakaikkinen pannukakku, ja se antaa aiheita kysymykseen: miksi tällainen myrsky vesilasissa?

Arvoisat valamiehet, koska toverini ja kanssavastaajani on käsitellyt huolellisesti ja läpikotaisin syyttäjän esittämän todistusaineiston ja osoittanut sen kertakaikkisen pätemättömyyden näyttää toteen syyte salaliitosta tai mistään muistakaan toimista tuon salaliiton toteuttamiseksi, en koettele kärsivällisyyttänne käymällä läpi noita samoja perusteita, paitsi muutaman näkökohdan osalta. On loukkaus ihmisälyä kohtaan syyttää ihmisiä salaliitosta, kun he tekevät jotakin, mitä he ovat omistautuneet tekemään suurimman osan elämästään, nimittäin kampanjoineet sotaa, militarismia ja asevelvollisuutta vastaan, koska he pitävät niitä ihmiskunnan parhaimpien etujen vastaisina.

Ja kuinka tuo syytös on näytetty toteen? Sillä tosiasialla, että *Mother Earth* ja *The Blast* on painettu samalla painokoneella ja sidottu samassa sitomossa. Ja edelleen sillä todistusaineistolla, että sama pikalähetti on jakanut näitä kahta julkaisua! Ja edelleen sillä vieläkin valaisevammalla tosiasialla, että heinäkuun toisena päivänä *Mother Earth* ja *The Blast* annettiin toimittajalle hänen pyynnöstään, ja kaiken kukkuraksi ilmaiseksi.

Arvoisat valamiehet, olette nähneet toimittajan, joka on todistanut tästä tahallisesta teosta. Saiko kukaan teistä sitä vaikutelmaa, että tuo mies olisi asevelvollisuusikäinen, ja ellei hän ollut, niin millä ihmeen tavalla *Mother Earthin* antaminen toimittajalle uutistarkoitusta varten on todiste tahallisesta teosta?

Todistajamme ovat tuoneet esille, että *Mother Earth* -lehteä on julkaistu 12 vuoden ajan, ettei sitä ole koskaan viranomaisvoimin viivytetty ja että se on aina kulkenut Yhdysvaltain postissa toisen luokan lähetyksenä. Edelleen on osoitettu, että lehti on ilmestynyt joka kuukauden ensimmäisenä tai toisena päivänä ja että sitä on myyty tai annettu toimistosta kaikille halukkaille. Mikä siis on tämä tahallinen teko?

Aivan kuten syyttäjätaho ei kerta kaikkiaan ole onnistunut näyttämään toteen salaliittosyytetä, se ei myöskään ole onnistunut näyttämään toteen tahallista tekoa sillä hataralla todistuksella, että *Mother Earth* annettiin toimittajalle. Sama pätee myös *The Blastin* suhteen.

Arvoisat valamiehet, yleinen syyttäjä on varmaankin perehtynyt toimittajien meistä tekemien lukuisten haastattelujen olennaisimpaan sisältöön. Miksei hän ole tutkinut niistä, olemmeko me vai emmekö me ole neuvoneet nuoria miehiä olemaan rekisteröitymättä. Se olisi ollut vähän helpompi tapa saada tosiasiat selville. Newyorkilaisen *Timesin* toimittajan tapauksessa ei ole epäilystäkään siitä, etteikö hän olisi enemmän kuin mielellään antanut yleiselle syyttäjälle vaaditun informaation. Mies, joka ei piittaa ammattikuntansa mistään soveliaisuuden periaatteista tai toimittajan etiikasta luovuttaessaan hänelle annetun uutismateriaalin yleiselle syyttäjälle, olisi ollut vain iloinen saadessaan tehdä ystävälle palveluksen. Miksi herra Tyytyväinen jätti näin hyvän mahdollisuuden käyttämättä? Olisiko se ollut siksi, että *Timesin* toimittajan, kuten kaikkien muidenkin toimittajien, olisi ollut kerrottava yleiselle syyttäjälle, että kaksi vastaajaa ovat jokaisessa mahdollisessa tilanteessa lausuneet, etteivät he kehota ihmisiä olemaan rekisteröitymättä?

Ehkäpä *Timesin* toimittaja kieltäytyi sentään lausumasta väärää valaa. Poliisimiehet ja etsivät eivät ole aivan yhtä turhan tarkkoja sellaisissa asioissa. Niinpä herrat Randolph ja Cadell pelastivat tilanteen. Kuvitelkaa nyt ö-luokan pikakirjoittajia raporttoimassa vaarallisten rettelöitsijöiden kaikkein tärkeimpiä puheita! Millaista harkinnan ja tehokkuuden puutetta yleiseltä syyttäjältä! Nuokaan kaksi poliisilaitoksen jäsentä eivät onnistuneet muistiinpanoillaan osoittamaan, että olisimme neuvoneet ihmisiä olemaan rekisteröitymättä. Mutta koska heidän täytyi tuottaa jotakin raskauttavaa anarkisteja vastaan, he turvautuivat sopivasti vanhaan vetonaulaan, joka aina liitetään meihin: ”Me uskomme väkivaltaan ja käytämme väkivaltaa.”

Olettakaamme, arvoisat valamiehistön jäsenet, että tuota lausetta olisi todella käytetty toukokuun 18. päivän kokouksessa. Siltikään se ei todistaisi syytteitä salaliitosta ja tahallisista teoista salaliiton toteuttamiseksi. Ja siinä kaikki, mistä meitä syytetään. Ei väkivallasta. Ei anarkismista. Menen pidemmälle ja totean, että vaikka syyte olisi koskenutkin väkivallan puoltamista, teidän, arvoisat valamiehet, täytyisi silti lausua päätöksenne ”syytön”, koska pelkkä usko asiaan tai edes sen ilmoittaminen, että toimii uskonsa mukaan, ei voi mitenkään olla rikos.

Haluan kuitenkin painokkaasti todeta, ettei toukokuun 18. päivän kokouksessa tai missään muussakaan kokouksessa ole lausuttu sellaista lausetta kuin ”me uskomme väkivaltaan ja käytämme väkivaltaa”. En olisi voinut käyttää sellaista lausetta, koska sellaiseen ei ole ollut mitään tarvetta – ellei muusta syystä, niin siitä, että haluan puheideni ja luentojeni olevan koherentteja ja loogisia. Tämä lause ei ole kumpaakaan.

Olen lukenut teille pitkähköstä artikkelistani ”Poliittisen väkivallan psykologia”, miten suhtaudun poliittiseen väkivaltaan.

Jotta tekisin tämän suhtautumiseni vieläkin selymmäksi ja yksinkertaisemmaksi, haluan lausua, että olen yhteiskunnallisten asioiden tutkija. Elämäntehtäväni on ottaa selville yhteiskunnallisten epäoikeudenmukaisuuksiemme ja epäkohtiemme syyt. Yhteiskunnallisten vääryyksien tutkijana pyrkimyksenäni on määrittää nämä vääryydet. Jos yksinkertaisesti oman nahkani pelastaakseni tuomitsisin poliittiseen väkivaltaan syyllistyneen ihmisen, olisi se osaltani yhtä anteeksiantamatonta kuin taudin määrittämiseen kutsutun lääkärin taholta olisi tuomita potilas, koska potilaalla on tuberkuloosi, syöpä tai joku muu sairaus. Rehellinen ja vilpitön lääkäri ei pelkästään määrää lääkettä, vaan hän pyrkii löytämään taudin syyn. Ja mikäli potilas vain mitenkään siihen kykenee varojensa puolesta, lääkäri sanoo hänelle: ”Lähde pois tästä saastuneesta ilmasta, lähde ulos tehtaasta, lähde pois siitä paikasta, jossa keuhkosi sairastuvat.” Lääkäri ei pelkästään

anna potilaalle lääkettä. Hän kertoo potilaalle sairauden syyn. Ja juuri tämä on minunkin suhtautumistapani poliittisen väkivallan tekoihin. Tämän olen todennut jokaisella puhujakorokkeella. Olen yrittänyt selittää poliittisen väkivallan tekojen syitä ja perusteita.

Nimittäin valtaapitävien järjestäytynyt väkivalta tuottaa yksilöllistä väkivaltaa alatasolla. Poliittisen rikollisen ajaa tekoonsa kasvava suuttumus järjestäytynyttä vääryyttä, rikosta ja epäoikeudenmukaisuutta kohtaan. Hänen tuomitsemisensa merkitsee sokeutta niille syille, joista hän rakentuu. Minä en voi toimia eikä minulla ole oikeutta toimia siten sen enempää kuin lääkäriillään olisi oikeus tuomita potilaansa sairaudestaan. Te ja minä ja kaikki meistä, jotka pysymme välinpitämättöminä köyhyyden, sodan ja ihmisen alennustilan kaltaisia rikoksia kohtaan, olemme yhtä lailla vastuussa poliittisen väkivallan tekijän teoista. Sallittaisiinko minun tähän liittyen viitata erään suuren opettajan sanoihin: ”Se teistä, joka ei ole tehnyt syntiä, heittäköön ensimmäisen kiven.” Tarkoittaako tämä väkivallan puolustamista? Yhtä hyvin te voisitte syyttää Jeesusta prostituution puolustamisesta, koska hän asettui Maria Magdalenan, prostituoidun puolelle.

Arvoisat valamiehet, toukokuun 18. päivän kokous kutsuttiin ensisijaisesti koolle tarkoitukseksi tuoda julki aseistakieltäytyjän asema ja osoittaa kutsuntojen vahingollisuus. Kuka ja mikä siis on aseistakieltäytyjä? Onko hän todellakin pinnari, vetelys tai pelkuri? Hänen kutsumisensa sellaiseksi osoittaa suunnatonta tietämättömyyttä niistä voimista, jotka saavat miehet ja naiset nousemaan koko maailmaa vastaan kuin synkässä horisontissa kimaltava yksinäinen tähti. Aseistakieltäytyjää ajaa liikkeelle se, mitä presidentti Wilson kutsui puheessaan 3. helmikuuta 1917 ”oikeutetuksi oikeudenmukaisuuden haluksi, jolle kaiken sodan, kaikkien perherakenteiden, valtion ja ihmiskunnan täytyy nojautua olemassaolomme ja vapautemme syvimpänä perustana.” Oikeutettu oikeudenmukaisuuden halu ei voi koskaan ilmentyä inhimillisessä teurastuksessa – ja nimenomaan se on se voima, joka synnyttää aseistakieltäytyjän. Surkeapa on maa, joka ei tunnusta tämän tapaisen ihmisyyden merkitystä ”olemassaolomme ja vapautemme syvimpänä perustana”. Sellainen maa osoittautuu vielä hedelmättömäksi juuri siinä, mikä edistäisi sen kansan luonnetta ja laatua.

Toukokuun 18. päivän kokous pidettiin ennen kuin lakiehdotus¹ oli edes astunut voimaan. Presidentti allekirjoitti sen myöhään 18. päivän iltana. Mitä tuossa kokouksessa sitten sanottiinkaan – vaikka olisinkin neuvonut nuoria miehiä olemaan rekisteröitymättä – ei tuo kokous voi olla todiste tahallisesta teosta. Miksi sitten syyttäjä on kiinnittänyt huomiotaan niin paljon, niin yksityiskohtaisesti ja niin suurella vaivalla tuohon kokoukseen ja niin vähän huomiota muihin kokouksiin, joita on pidetty rekisteröintilain aattona ja sen jälkeen? Olisiko se siksi, että yleinen syyttäjä tiesi, ettei meillä ollut muistiinpanoja tuosta kokouksesta? Hän tiesi sen, koska herra Weinberger ja muut ystävät olivat pyytäneet häneltä kopiota muistiinpanoista, minkä pyynnön hän epäsi. Lopulta yleinen syyttäjä katsoi turvalliseksi käyttää poliisimiehen ja etsivän muistiinpanoja tietäen, että he vannoisivat mitä tahansa mitä heidän ylempänsä vain haluaisivat. Minä en ylipäänsä halua syyttää ketään – en menisi yhtä pitkälle kuin kanssavastajaani Alexander Berkman ja väittäisi yleisen syyttäjän väärentäneen dokumentin; en tiedä, tekikö hän niin vai ei. Mutta sen tiedän, että poliisimies Randolph ja etsivä Cadell väärensivät nuo muistiinpanot; tiedän sen siitä yksinkertaisesta syystä, etten minä ole sanonut sellaisia asioita. Vaikkemme ole

¹Sodan puhjettua presidentti Wilson hyväksyi asetuksen, jonka nojalla saatettiin tuomita jopa 20 vuoden vankeusrangaistukseen ja 10 000 dollarin sakkoihin henkilö, jonka katsottiin auttavan vihollista, estävän kutsuntoja tai edistävän sotilashenkilöstöön kohdistuvaa epäluottamusta. Myös kaikki kirjallinen materiaali, jonka katsottiin edustavan petturuutta, kapinaa tai lain vastaisuutta, säädettiin rikolliseksi. Aatteellisesti epäilyttäviä maahanmuuttajia sai lain nojalla poistaa maasta. (suom.huom.)

voineet esittää omia muistiinpanojamme, olemme voineet osoittaa nuhteettomien ja älykkäiden miesten ja naisten todistuksella, että Randolphin muistiinpanot ovat täydellisen vääriä. Olemme myös kiistatta osoittaneet, eikä herra Tyytyväinen ole uskaltanut kyseenalaistaa todisteitamme siitä, että rekisteröintilain aattona Hunts' Point Palacessa pidetyssä puheessani lausuin nimenomaan, etten voi enkä myöskään käske ihmisiä olemaan rekisteröitymättä. Olemme edelleen osoittaneet tämän olleen minun ehdoton kantani, joka on selostettu Springfieldistä lähetetyssä ja toukokuun 23. päivän kokouksessa luetussa lausunnossani.

Käydessämme läpi koko syyttäjän todistusaineiston, väitän, ettei siinä ole ainuttakaan kohtaa, joka tukisi salaliittosyytettä tai todistaisi meidän oletetusti tekemistämme tahallisia teoista. Meidän oli kuitenkin tuotava 80-vuotias mies todistamaan estääksemme mahdolliset pyrkimykset vetää esiin kysymys saksalaisesta rahasta. On totta, ja minä arvostan sitä, että herra Tyytyväinen sanoi, ettei hänellä ollut siitä mitään tietoa. Kuitenkin, arvoisat valamiehet, jonkun yleisen syyttäjän virastosta tai poliisilaitokselta on täytynyt antaa lausunto, että toimistostani olisi löydetty 2 400 dollarin pankkikuitti, ja jonkun on täytynyt kertoa sanomalehdille tekaistu kertomus saksalaisperäisestä rahasta. Ikään kuin me koskaan asiaamme edistääksemme koskisimme saksalaiseen tai venäläiseen tai amerikkalaiseen rahaan, joka on peräisin hallitsevalta luokalta! Estääksemme kuitenkin kaiken epäilyn ja vihjailun ja tehdäksemme asian teille täysin selväksi meidän täytyi tuoda tänne vanha mies kertomaan teille, että hän on ollut radikaali koko elämänsä, että hän on kiinnostunut ajatuksistamme ja että hän on se mies, joka on antanut tuon rahan meille edistääkseen radikaaleja päämääriä ja neiti Goldmanin työtä.

Arvoisat valamiehet, tuomari tulee varmaankin kertomaan teille, että kun te annatte tuomionne, täytyy teidän olla kiistattomasti vakuuttuneita; ettette te saa olettaa meidän olevan syyllisiä ennen kuin meidät on todistettu syyllisiksi; ja että velvollisuutenne on olettaa meidän olevan syyttömiä. Ja kuitenkin todistamisen taakka on itse asiassa langetettu meille. Meidän on täytynyt tuoda esiin todistajia. Jos meillä olisi ollut aikaa, olisimme voineet tuoda 50 todistajaa lisää, joista jokainen olisi vahvistanut muita. Joillakuilla näistä ihmisistä ei ole meidän kanssamme mitään tekemistä. Jotkut ovat kirjoittajia, runoilijoita tai mitä tavanomaisimpien lehtien avustajia. Onko todennäköistä, että he vannoisivat jotakin puolestamme, ellei kyseessä olisi totuus? Siksi väitän, kuten kanssavastajaani Alexander Berkman, että syyttäjäosapuoli on onnistunut perin kehnosti osoittamaan salaliiton tai minkään tahallisen teon.

Arvoisat valamiehet, me olemme olleet julkisuudessa 27 vuotta. Meidät on kiskottu oikeuteen milloin vain – me emme ole koskaan kieltäneet kantaamme. Poliisikin tietää, etteivät Emma Goldman ja Alexander Berkman ole vastuunpakoilijoita. Teillä on ollut tämän oikeudenkäynnin aikana tilaisuus vakuuttua siitä, ettemme me kiistä kantojamme. Me olemme iloisesti ja ylpeinä kantaneet vastuamme, emme pelkästään siitä, mitä me olemme itse sanoneet tai kirjoittaneet, vaan myös toisten kirjoittamista asioista, joista emme ole olleet edes samaa mieltä. Onko siten kovinkaan todennäköistä, että me kävisimme läpi tämän pitkän oikeudenkäynnin tulikokeen, vain ja kustannukset vain väistääksemme vastuamme tässä kysymyksessä? Emme ikinä! Mutta me emme hyväksy sitä, että meitä syytetään tekaistuilla syytöksillä tai että meidät tuomitaan väärän valan perusteella pelkästään siksi, että me olemme anarkisteja ja että meitä vihaa se luokka, jota vastaan olemme avoimesti taistelleet monien vuosien ajan.

Hyvät herrat, kun me valamiehistöä valittaessa kysyimme teiltä, olisiko teillä ennakkoaluuloja meitä kohtaan, jos osoitettaisiin meidän propagoineen aatteita ja näkemyksiä, jotka ovat enemmistön näkemysten vastaisia, teitä neuvottiin tuomarin taholta lausumaan ”jos ne ovat lain mukaisia”. Tuomari ei kuitenkaan kertonut teille sitä, ettei mitään uutta uskoa – ei edes kaikkein

humaaneinta ja rauhantahtoista – ole vallanpitäjien taholta pidetty ”lain mukaisena”. Inhimillisen kasvun historia on samaan aikaan historiaa siitä, kuinka jokaista kirkkaampaa aamunkoittoa tavoittelevaa uutta aatetta ja tuota kirkkaampaa aamunkoittoa itseään on aina pidetty laittomana, lain ulkopuolisena.

Arvoisat valamiehet, käsittääkseni useimmat teistä uskovat Jeesuksen opetuksiin. Muistakaa, että hänet tuomittiin kuolemaan niiden taholta, jotka pitivät hänen näkemyksiään lain vastaisina. Oletan teidän myös olevan ylpeitä amerikkalaisuudestanne. Muistakaa, että niitä, jotka taistelivat ja vuodattivat vertaan vapauksienne hyväksi, pidettiin omana aikanaan lain vastaisina, vaarallisina häirikköinä ja rettelöitsijöinä. He eivät ainoastaan julistaneet väkivaltaa, vaan toteuttivat ajatuksensa heittämällä teelastin Bostonin satama-altaaseen. He julistivat, että ”tyrannian vastustaminen on kuuliaisuutta Jumalalle.” He kirjoittivat vaarallisen asiakirjan, jota kutsutaan itsenäisyysjulistukseksi – asiakirjan, joka on vaarallinen vielä tänäkin päivänä ja jonka levittämisestä New Yorkin oikeusistuimien tuomitsi vastikään erään nuoren miehen 90 päivän vankeusrangaistukseen. He olivat *oman* aikansa anarkisteja – he eivät toimineet koskaan lain puitteissa.

Hallituksenne on liittoutunut Ranskan tasavallan kanssa. Tarvitseeko siitä historiallisesta tosiasiasta edes huomauttaa, että Ranskan suuri mullistus toteutettiin lain ulkopuolisin keinoin. Dante, Robespierre, Marat, Herbert ja muut – niin, jopa se mies, joka on vastuussa kaikkein sykkähdyttävimmästä vallankumousmusiikista, Marseljeesista (joka valitettavasti on rappeutunut sotalauluksi) – ja jopa Camille Desmoulins toimivat aina lain ulkopuolella. Kuitenkin ilman noita suuria pioneereja ja kapinallisia Ranska olisi jäänyt joutilaan Ludvig XVI:n ikeen alle; hänelle jänismetsästys oli tärkeämpää kuin Ranskan kansan kohtalo.

Voi hyvät herrat, sinä päivänä, kun meidät haastettiin oikeuteen salaliitosta ja tahallisista teoista, kaupunkinne virkamiehet ja edustajat toivottivat Venäjän valtuuskunnan tervetulleeksi musiikein ja juhlallisuuksin. Oletteko tietoisia siitä tosiasiasta, että lähes kaikki tuon valtuuskunnan edustajat on vasta äskettäin vapautettu karkotuksesta. Heidän edistämänsä aatteet eivät ole olleet lain mukaisia. Lähes sadan vuoden ajan, vuodesta 1825 vuoteen 1917, vapauden puuta Venäjällä kasteltiin marttyyrien verellä. Sen suurempaa sankaruutta, sen jalompia elämiä ei ole koskaan omistettu ihmiskunnalle. Yksikään heistä ei ole toiminut lain mukaan. Voisin jatkaa miltei loputtomiin luettelemalla joka maasta ja kaikilta aikakausilta joukoittain miehiä ja naisia, joiden aatteet ja ihanteet ovat pelastaneet maailman siksi, etteivät he ole toimineet lain mukaan.

Uusi aate ei voi koskaan toimia lain puitteissa. Ei ole väliä sillä, koskeeko tuo aate poliittisia ja yhteiskunnallisia muutoksia vai muita inhimillisen ajattelun ja ilmaisun alueita – tiedettä, kirjallisuutta, musiikkia. Itse asiassa kaiken, mikä edistää vapautta, iloa ja kauneutta, täytyy kieltäytyä toimimasta lain puitteissa. Kuinka voisi toisin ollakaan? Laki on jähmeä, jäykkä ja mekaaninen ”rataanpyörä”, joka jauhaa kaiken samanlaiseksi riippumatta ajasta, paikasta ja tilanteesta, ottamatta huomioon syytä ja seurausta ja menemättä koskaan ihmissielun syvyyksiin.

Edistyksessä ei ole mitään jäykkää. Sitä ei voida puristaa määrättyyn muottiin. Se ei voi kumartaa sanelua ”minä olen säättänyt”, ”minä olen Jumalan säättävä sormi”. Edistys on aina uusiutuvaa, alati tulossa, alati muuttuvaa – *se ei ole koskaan lain mukaista*.

Jos se on rikos, niin me olemme rikollisia kuten Jeesus, Sokrates, Galileo, Bruno, John Brown ja monet monet muut. Me olemme hyvässä seurassa; niiden joukossa, joita suurin elävä psykologi Havelock Ellis kuvaa poliittisiksi rikollisiksi, jotka koko muu sivistynyt maailma Amerikkaa lukuun ottamatta tunnustaa miehiksi ja naisiksi, jotka syvästä rakkaudesta ihmiskuntaa kohtaan, intohimoisesta kunnioituksesta vapautta kohtaan ja kertakaikkisesta omistautumisesta ihanteelle ovat valmiita maksamaan uskostaan jopa omalla verellään. Me emme voi toimia toisin, mikäli

aiomme pysyä uskollisina itsellemme – me tiedämme, että poliittinen rikollinen on inhimillisen edistyksen edelläkävijä – tämän päivän poliittisen rikollisen on välttämättä oltava uuden ajan sankari, marttyyri ja pyhimys.

Yleinen syyttäjä, lehdistö ja niin ylempi kuin alempikin ajattelematon roskaväki väittävät kuitenkin, että ”tuo on vaarallinen oppi ja epäisänmaallista tänä aikana”. Epäilemättä niin onkin. Mutta voidaanko meitä pitää vastuullisina johonkin, joka on yhtä muuttamatonta ja luovuttamatonta kuin taivaalla ajassaan ja ikuisuudessaan tuikkivat tähdet?

Arvoisat valamiehet, me kunnioitamme teidän isänmaallisuuttanne. Me emme koskaan, vaikka voisimmekin, pakottaisi teitä muuttamaan sen merkitystä itsellenne. Eikö kuitenkin ole olemassa erilaisia isänmaallisuuksia aivan kuten on olemassa erilaisia vapauksia? Minä puolestani en voi uskoa, että isänmaanrakkauden on välttämättä koostuttava sokeudesta yhteiskunnallisia epäkohtia kohtaan, kuuroudesta yhteiskunnallisia ristiriitoja kohtaan ja mykkyydestä yhteiskunnallisten vääryyksien edessä. En voi myöskään uskoa, että pelkkä sattuma syntyä tiettyyn maahan tai pelkkä kansalaisuuden osoittava paperinpala olisi isänmaanrakkauden tae.

Tunnen monia ihmisiä – itse olen yksi heistä – jotka eivät ole syntyneet täällä eivätkä ole hakenneet kansalaisuutta ja jotka silti rakastavat Amerikkaa syvemmin ja voimallisemmin kuin monet syntyperäiset, joiden isänmaallisuus ilmenee niiden tyrkkimisenä, potkimisena ja loukkaamisena, jotka eivät nouse seisomaan silloin, kun kansallislaulua soitetaan. Meidän isänmaallisuutemme on samaa kuin miehellä, joka rakastaa naista avoimin silmin. Hän on ihastunut naisen kauneudesta, nähden kuitenkin myös hänen virheensä. Niin mekin, jotka tunnemme Amerikan, rakastamme hänen kauneuttaan, hänen runsauttaan, hänen valtavia mahdollisuuksiaan; me rakastamme hänen vuoriaan, kanjoneitaan, metsiään, putouksiaan ja autiomaitaan – ennen kaikkea me rakastamme hänen vaurautensa tuottaneita ihmisiä, kauneutta luoneita taiteilijoita, suuria sanansaattajia, jotka unelmoivat vapaudesta ja toimivat sen hyväksi – mutta samalla intohimoisella tunteenpalolla me vihaamme hänen pintapuolisuuttaan, hänen tekopyhyyttään, hänen mädännäisyyttään ja hänen mielipuolisen häikäilemätöntä kultaisen vasikan palvontaan.

Me olemme sitä mieltä, että jos Yhdysvallat on ryhtynyt sotaan tehdäkseen maailman turvallisemmaksi demokratialle, tulisi sen ensin tehdä demokratia turvalliseksi omassa maassaan. Kuinka muuten voisi muu maailma ottaa Yhdysvallat vakavasti, kun demokratiaa häväistään täällä jatkuvasti, sananvapaus on tukahdutettu ja rauhanomaiset kokoontumiset hajotettu univormupukuisten röyhkeiden ja brutaalien gangstereiden toimesta; kun lehdistön vapautta on rajoitettu ja jokaiselle itsenäiselle mielipiteelle on pantu suukapula. Totisesti kun me olemme näin kehoja demokratiassa, niin kuinka me muka voisimme antaa sen muulle maailmalle? Edelleen me olemme sitä mieltä, että massojen sotilaallisessa pakottamisessa ja taloudellisessa orjuudessa siinnyt demokratia, jota on ravittu heidän verellään ja kyynelillään, ei ole demokratiaa lainkaan. Se on despotismia, hirmuvaltaa, riiston ketjun kasautunut tulos, joka kansalla on oikeus kumota tuon niin vaarallisen asiakirjan, itsenäisyysjulistuksen mukaan.

Yleinen syyttäjä on vetänyt mukaan manifestimme² ja korostanut kohtaa ”vastustakaa asevelvollisuutta”. Arvoisat valamiehet, pitäkää mielessänne, ettei tuo ole meitä vastaan esitetty syyte. Samalla kun myönnän, että manifesti sisältää ilmaisun ”vastustakaa asevelvollisuutta”, saanen kysyä teiltä, onko olemassa vain *yhdenlaista* vastustamista. Onko olemassa vain sellaista vastustamista, mikä tarkoittaa aseita, pistimiä, pommeja ja lentokoneita? Eikö ole muunlaista vastustamista? Eivätkö ihmiset yksinkertaisesti voi vain ristiä käsiään ja julistaa, että ”me emme suostu taistelemaan, koska emme usko sodan välttämättömyyteen”? Eivätkö ihmiset, jotka uskovat asevelvollisuuslain kumoamiseen sen perusteella, että se on perustuslain vastainen, ilmaise vastustustaan sanoilla ja kynillä kokouksissa ja muilla tavoin? Mikä oikeus yleisellä syyttäjällä on tulkita tuo kyseinen kohta itselleen sopivalla tavalla? Lisäksi väitän, arvoisat valamiehet, ettei meitä vastaan esitetty syyte sisällä viittausta asevelvollisuuteen. Meitä syytetään salaliitosta rekisteröintiä vastaan; eikä syyttäjäsapuoli ole millään lailla tai keinoilla pystynyt osoittamaan, että me olisimme syllisiä salaliittoon tai että olisimme tehneet tahallisen teon.

Arvoisat valamiehet, teihin ei vedota, jotta te hyväksyisitte näkemyksemme tai myöntäisitte niihin tai oikeuttaisitte ne. Teidän tehtävänne ei myöskään ole päättää, ovatko näkemyksemme lainmukaisia vai eivät. Teidän tehtävänne on päättää, onko syyttäjäsapuoli pystynyt osoittamaan sen, ovatko vastaajat Emma Goldman ja Alexander Berkman olleet salaliitossa yllyttääkseen ihmisiä olemaan rekisteröitymättä ja edustavatko heidän puheensa ja kirjoituksensa tahallisia tekoja.

Hyvät herrat, oli teidän tuomionne sitten mikä tahansa, se ei voi mitenkään vaikuttaa tässä maassa nousevaan sodan vastaiseen ilmapiiriin – sodan, joka kaikesta uhoamisesta huolimatta on valloitusota ja jossa on kyse sotilaallisesta ylivallasta. Tuomionne ei kykene myöskään vaikuttamaan alati kasvavaan vastustukseen asevelvollisuutta kohtaan, joka on Amerikan kansan niskoille pantu sotilaallinen ja teollinen riippakivi. Kaikkein vähiten tuomionne vaikuttaa niihin, joille ihmiselämä on pyhää ja jotka eivät suostu osallistumaan maailmanlaajuiseen teurastukseen. Tuomionne voi vaikuttaa vain maailman mielipiteeseen siitä, ovatko oikeus ja vapaus tässä maassa elävä voima vai pelkkää menneisyyden varjoa.

Tuomionne voi tietenkin tilapäisesti vaikuttaa meihin fyysisessä mielessä – henkeemme sillä ei kuitenkaan ole minkäänlaista vaikutusta. Sillä vaikka meidät todettaisiin syllisiksi ja tuomittaisiin, ja rangaistuksena olisi meidän asettamisemme seinää vasten ja ampumisemme kuoliaaksi, huuttaisin siitä huolimatta suuren Lutherin tavoin ”tässä seison enkä muuta voi”.

Lopuksi hyvät herrat, sallikaa minun kertoa teille, että kanssavastaajani herra Berkman oli oikeassa, kun hän totesi, että Yhdysvaltain katseet ovat kohdistuneet teihin. Ne eivät ole kohdistuneet teihin sympatiasta meitä kohtaan tai myönteisyydestä anarkismia kohtaan, vaan siksi, että ennemmin tai myöhemmin täytyy päättää, onko oikeutettua kertoa ihmisille, että me annamme heille demokratiaa Euroopassa, kun meillä ei ole demokratiaa täällä. Tulevatko ilmaisun ja kokoontumisen vapaus, kritiikin ja mielipiteen vapaus – joita ei sisällytetty edes vakoilua kos-

²Goldman ja Berkman julkaisivat Asevelvollisuuden vastaisen manifestin (No-conscription Manifesto), jota he jakoivat 100 000 kpl. Lyhyehkön manifestin keskeinen julistus oli seuraava: ”Me vastustamme asevelvollisuutta, koska me olemme internationalisteja ja antimilitaristeja ja koska me vastustamme kaikkia kapitalististen hallintojen sotia. Me taistelemme sen puolesta, minkä puolesta päätämme taistella; emme koskaan taistele vain siksi, että meidän käsketään taistella. Me uskomme, että Yhdysvaltain militarisaatio on vääryys, joka epäsosiaalisilla ja vapauden vastaisilla vaikutuksillaan hukuttaa alleen kaiken sen hyvän, mitä saattaisi seurata Yhdysvaltain osallistumisesta sotaan. Me vastustamme asevelvollisuutta kaikin vallassamme olevin keinoin, ja tulemme tukemaan kaikkia niitä, jotka vastaavista syistä kieltäytyvät sotaväestä.” (suom. huom.)

kevaan lakiin – tuhoutumaan? Ovatko nuo kaikki vain menneisyyden varjoja, Amerikan suurta historiaa? Voiko sen polkea jalkoihinsa kuka tahansa etsivä, poliisi tai kuka vain niin haluaa? Vai ovatko ilmaisun vapaus, lehdistön vapaus ja kokoontumisen vapaus jatkossakin Yhdysvaltain perintöä?

Arvoisat valamiehet, mitä meihin tulee, mikään ei tule muuttumaan, oli teidän tuomionne sitten mikä hyvänsä. Olen ollut koko ikäni aatteellinen. Olen ilmaissut julkisesti aatteitani 27 vuoden ajan. Mikään maan päällä ei saa minua koskaan muuttamaan näkemyksiäni – paitsi yksi asia; ja se on: jos voitte osoittaa kantamme vääräksi, kestäättömäksi tai historiallisten tosiasioiden vastaiseksi. Mutta syystä, että minut tuomitaan syylliseksi, en koskaan muuttaisi mielipiteitäni. Arvoisat valamiehet, voin muistuttaa teitä kahdesta suuresta amerikkalaisesta, jotka epäilemättä eivät ole teille tuntemattomia: Ralph Waldo Emersonista ja Henry David Thoreasta. Kun Thoreau pistettiin vankilaan hänen kieltäytyttyään maksamasta veroja, Ralph Waldo Emerson vieraili hänen luonaan ja kysyi: ”David, mitä sinä teet vankilassa?” johon Thoreau vastasi: ”Ralph, mitä sinä teet ulkopuolella, kun rehelliset ihmiset ovat ihanteidensa vuoksi vankilassa?” Arvoisat valamiehet, minä en halua vaikuttaa teihin. Minä en halua vedota tunteisiinne. En halua vaikuttaa teihin sillä tosiasialla, että olen nainen. Minulla ei ole sellaisia haluja eikä suunnitelmia. Minä oletan, että te olette riittävän vilpittömiä, rehellisiä ja rohkeita antaaksenne vakaumuksenne mukaisen tuomion, joka ei jätä epäilyksen häivää.

Pyydän teitä unohtamaan, että olemme anarkisteja. Unohtakaa väitteet siitä, että olisimme yllyttäneet väkivaltaan. Unohtakaa se, mitä *Mother Earth*issa on julkaistu kolme vuotta sitten, kun itse olin tuhansien mailien päässä. Unohtakaa tuo kaikki ja tarkastelkaa pelkästään todisteita. Olemmeko me osallistuneet salaliittoon? Onko tuo salaliitto näytetty toteen? Olemmeko me tehneet tahallisia tekoja? Onko nuo tahalliset teot näytetty toteen? Ja näin ollen tuomionne täytyy olla: syytön.

Olipa päätöksenne sitten mikä tahansa, taistelu jatkuu. Me emme ole kuin hiukkasia ihmisen loputtomassa taistelussa kohti pimeydessä kajastavaa valoa: kohti ihmiskunnan taloudellisen, poliittisen ja henkisen vapautumisen ihannetta.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Emma Goldman
Puhe valamiehistöille
1917

Haettu 5.1.2014 osoitteesta: <https://sites.google.com/site/vallankritiikki/emma-goldman-maailman-vaarallisimman-naisen-puheita-ja-kirjoituksia/puhe-valamiehistoelle>

Kirjasta Maailman vaarallisimman naisen puheita ja kirjoituksia, Työväen Tuotantokomitea, 2008. Suomennos Hannu Toivanen ja Ulla Vehaluoto. Alkuperäisjulkaisu ”Address to the Jury” teoksessa Trial and Speeches of Alexander Berkman and Emma Goldman in the United States District Court, in the City of New York, July, 1917 (New York: Mother Earth Publishing Association [1917]), 56–66

fi.theanarchistlibrary.org